

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N°

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về:

La Directrice du
TUAU BAO ĐÀN BÀ
70, VIÉLE — HANOI

BA THÁNG . . . 1\$30

SÁU THÁNG . . . 2\$60

MỘT NĂM . . . 5\$00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN - BÁO XUẤT - BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ 3 — SỐ 109 — 20 JUIN 1941

TỔ CHỨC *một tru'ò'ng nữ'-công*

Chúng tôi rất vui mừng thấy cái điều khuyết điểm lớn của nữ giới Bắc-Kỳ: thiếu trường nữ công đã được người chú ý tới và tìm cách bồi bổ. Hôm rồi chúng tôi được tiếp một bạn độc giả ngỏ ý định mở một trường nữ công tại Hà Nội. Bà muốn chúng tôi giúp bà chút ít ý kiến về sự tổ chức nhà trường và chương trình giảng dạy. Bà còn lo ngại không biết trường nữ công ra đời lúc này có được nhiều bạn gái hoan nghênh tới học không?

Bằng vào những bức thư của các bạn gái và các bậc cha mẹ thường viết cho chúng tôi phàn nàn ở Bắc-Kỳ không có trường nữ công dạy nấu nướng, may vá, chúng tôi có thể nói rằng trường nữ công ra đời lúc này chắc-chắn được hoan nghênh. So với mấy năm vừa qua, những thiếu nữ bây giờ ngoan hơn. Những sự ăn mặc lỗ lã, những cử chỉ ngông nghênh phóng túng đã bớt gặp ở đường phố. Các báo chí dạo này, theo phong trào «trở lại gia đình» của nước Pháp, cũng cổ vũ bạn gái nên nhận cái địa vị cao quý của mình trong gia đình. Sự cổ vũ ấy đã gây được một khuynh hướng tốt cho các bạn gái: Khuynh

hướng trở nên người nội trợ nên nếp giới giang. Mà những điều kiện chính đề trở nên người hiền nội trợ gồm cả nữ-công, phụ-xảo. Như vậy, bảo rằng trường nữ-công ra đời lúc này không được ai chú ý tới thì thực là bất-thức thời-vụ quá!

Còn như nó được bền vững, được hoan nghênh thịnh vượng mãi không, đó là tùy ở sự tổ chức, ở chương trình giảng dạy thích hợp và nhất là ở những người chủ-trương. Chúng tôi nói «những người», vì—không sợ làm nản lòng bà bạn độc-giả cả tin yêu chúng tôi mà cho biết ý định mở trường—chúng tôi tin rằng nếu trường nữ-công chỉ do sức riêng một người đứng lên làm và kinh-doanh nó như một cuộc thương-mại thì nó không thể nào bền vững được, hoặc làm nên những thành tích xứng đáng. Lễ thứ nhất, quan trọng nhất, là một cái trường có tính cách giáo - dục như trường nữ-công mà học trò lại toàn là các cô gái lớn, không thể chỉ tên riêng của một người đứng chủ trương có đủ đảm bảo cho các bậc cha mẹ cẩn thận, tin mà cho con gái đến học được.

Lễ thứ hai khi trường nữ công đã là của riêng một người thì không có những sự tán trợ, hợp tác của những người vốn nhiệt thành với một công cuộc ích lợi cho bạn gái nữa, vì sự hợp tác của những người

Thống-chế Pétain đã nói

SỰ SỐNG KHÔNG TRUNG LẬP;
SỐNG Ở ĐỜI LÀ PHẢI MẠNH BẠO
QUẢ QUYẾT THEO MỘT Ý
TUỞNG. KHÔNG THỂ NAO ĐỪNG
TRUNG LẬP ĐƯỢC GIỮA SỰ SỨC
KHỎE VÀ BỆNH HOẠN, SỰ TRẬT
TỰ VÀ RỐI LOẠN, GIỮA NƯỚC
PHÁP VÀ LỰC LƯỢNG PHẢN
NƯỚC PHÁP.

này thường không bao giờ
mua được bằng tiền. Tóm
lại, trường nữ-công có tinh
(Xem tiếp trang 11)

VỀ SINH KHÍ DI TÂM BIỂN

Mới đến biển, nơi chị em nghỉ mát, việc trước hết của chị em là nghỉ ngơi đã, đừng vội vàng vừa bước chân vào biệt-thự hay khách sạn đã thay bộ may-ô mà nhảy ào xuống biển.

Ít ra, đến biển hôm trước thì chiều hôm sau hãy bắt đầu tắm biển, để có đủ thì giờ cho thân thể làm quen với không khí miền biển. Không nên tắm lúc triều lên hay xuống lúc tắm thích hợp nhất là lúc triều đang phẳng lặng. Nhớ rằng chỉ nên tắm cách ba giờ sau khi ăn. Khi trong người bức bối tinh thần nao động, hay bị một đêm mất ngủ không nên xuống biển tắm. Trước khi tắm, nên đi lại trên bãi biển một lát cho thân thể tiết

khí nóng đề lúc xuống biển khỏi bị dùng mình vì nước biển lạnh.

Những chị em nào yếu chân thường bị lạnh và ra mồ hôi thì trước khi tắm nhớ phơ chân lên cát nóng hay ra ánh mặt trời đã, và nên uống một chút rượu bổ trước và sau khi tắm. Những người yếu chỉ nên xuống bể tắm một ngày một lần và mỗi lần đừng quá mười phút. Tắm rồi nên đi mau về buồng tắm riêng, ở đấy đã có một chậu nước nóng sẵn, cho chân vào ngâm, và lấy chiếc khăn khô chùi thật mạnh, mặc ngay quần áo ấm vào.

Nếu còn muốn mặc may-ô ra bãi chơi nữa, nên mặc chiếc may-ô khác, khô. Tắm

(Xem tiếp trang 5)

KẾT QUẢ CUỘC THI TÂM-LÝ

Nguyên một tuần nhật vừa qua chúng tôi nhận được 18 lá thư của các ông bạn độc giả có bài dự thi hỏi xem bài của các ông có được đăng lên báo không? Có ông lại có ý tưởng rằng chúng tôi tư vị những bạn gái hơn nên luôn ba kỳ cùng đăng bài của phụ nữ cả. Không, bạn nào nghĩ thế là lầm. Đó chỉ là theo phép lịch sự và theo sự quyết định của ban giám khảo. Bất cứ ai, hễ có ý tưởng gì hay, chúng tôi đều trích ra đây để các bạn đọc cùng xem xét.

Bà đã sống với tui cướp trong 6 tháng đây lo âu sợ hãi. Bà đã có mang với chúng được 3 tháng rồi mà bà vẫn sống như thường.

Bà đã thiếu can đảm để rửa sạch một vết nhơ. Nếu người ta nhất định tự tử, chỉ trừ khi nào bị cnoi cả 4 chân tay và mồm bị đóng hàm thiếc thì mới chịu! Bà thiếu hẳn sự quyết liệt trong trường hợp này.

Bà đã hết lòng yêu chồng, lấy chồng làm cái lẽ sống mà ngày nay cái lẽ sống ấy không còn nữa thì bà còn trông hòng gì mà chẳng hủy hoại đời mình.

Song, bản chất của bà là thiếu cương quyết. Vậy đọc bài này — một trở ngại — bà vẫn sẽ phải sống.

Tôi không muốn nhân đạo vu vơ khuyên bà phải sống vì tự tử là hèn nhát, là trốn nợ đời. Không. Tự tử là can đảm quyết liệt lắm lắm.

Nhưng trước khi có cái can đảm quyết liệt ấy bà hãy tự hỏi rằng tự tử như vậy có

ích lợi gì cho mình hay người chồng yêu quý của mình không?

Được tin bà, ông lật đặt tới nơi với tất cả sự vô vấp trong tình thương nỗi nhớ. Bà cũng nhận như thế chứ. Biệt tâm trong 6 tháng, ông chồng bà hẳn phải đoán ra những sự rủi ro đã xảy đến, lướt trên hạnh phúc của mình.

Yêu nhau, người ta thường che đậy tội lỗi cho nhau bằng cách tự dối mình. Nhưng mà tang chứng rành rành, người ta có thể lặng thinh được không? Ông hờn ghen với bà rồi đấy. Do đó bà phải hiểu ông còn yêu bà.

Ông hay đi chơi đêm, bà chỉ biết thở dài và xin ông đừng nên đi như thế nữa.

Một hôm bà bắt gặp ông đi với tình nhân hẳn hoi. Bà biết tự trọng, không làm ầm cửa, ầm nhà, nhưng bà có khê rít lên mà đay nghiến ông không? Ông đã van nài, xin lỗi, bà có tuề vì thế mà xui ly dị không. Bà giận rất lâu để chờ sự hối hận của ông chồng.

người ta cần chín chắn như thế là phải lắm. Người ta khuyên cô nên tu sửa tính nết đó là một điều rất phải. Cô nên nghe theo, chứ đừng lấy làm mịch lòng. Đã chót vì mịch lòng mà viết một bức thư đoạn tuyệt, người ta nhận được mà không dả động gì đến cái thư ấy cả, vẫn hòa hảo với cô như thường. Sự đó càng tỏ rằng người ta rất kín đáo đứng đắn và quảng đại biết là thư đoạn tuyệt cô viết trong một lúc tức khí, không đáng để tâm. Song cô cũng nên xin lỗi người ta để tỏ rằng cô rất xứng đáng cái lòng quảng đại của chàng: cô biết nhận lỗi của cô. Và sự biết nhận lỗi là cái tính quý nhất trong việc sửa mình.

HỎI. — Vì không hợp ý, chồng tôi đã bỏ người vợ trước và hai năm sau mới lấy tôi. Nay người vợ cũ của

chồng tôi viết thư về cho chồng tôi tỏ ý đau khổ và muốn tái hợp, người ấy cũng biết rằng chồng tôi đã lấy tôi. Chồng tôi hỏi ý kiến tôi về việc có nên để người vợ cũ về tái hợp không và nói rằng sẽ hành-dộng theo ý định của tôi. Vậy tôi nên xử sự thế nào? Từ chối phát đi thì ra con người nhỏ nhen mà nhận lời, tôi e những sự lục đục về sau.

BÀ VƯƠNG-THỊ-CHÍNH

TRẢ LỜI. — Khi ông hỏi ý kiến bà có nên để cho người vợ cũ tái hợp với ông không tức là trong lòng ông chớm cái ý muốn cho về tái hợp đấy. Nhưng tái hợp rồi thì địa vị của người vợ cũ và của bà sẽ ra sao? Ai là vợ cả, ai là vợ hai? Người vợ cũ chắc khó lòng chịu ở cái địa vị kém bà, họ sẽ ý rằng họ đã

(Xem tiếp trang 11)

Bây giờ bà cũng ở vào cảnh ngộ ấy. Ông chồng chỉ chờ cái hối hận đau đớn của bà để hả lòng hờn.

LÊ-VĂN-HY
CAPORAL CHEF FOURRIER
Garde Indigène à Lao-Kay

Ông bạn độc giả làm Hạ sĩ-quan này chắc trước ở trong đội kỵ mã! ý tưởng thẳng băng như một lần ngựa chạy! « trối bốn chân tay! đóng hàm thiếc » Ghê quá!

Này đây lại lời của một vị giáo sư:

Thưa bà, bà đừng tưởng mình bà khổ sở đau đớn. Chồng bà còn khổ sở đau đớn gấp mấy bà!

Đàn ông chúng tôi giàu tình cảm lắm nên không thể chịu được cái bụng lê lê của một người vợ gập ác cảnh như bà

Kiểm duyệt hồ

Tha thứ! Đánh thế. Nhưng bảo lại yêu đương bà như trước, việc ấy xin nhường cho những bậc thánh hoặc những kẻ tối ngu — thánh không vướng vì tình, ngu không hiểu tới tình — chứ chúng tôi là người.

Kiểm duyệt hồ

TRỊNH-VĂN-SỬU

GIÁO SƯ

Một người không bao giờ lấy đàn bà góa và không đi ăn đào (Còn nữa)

CÔ MỘNG THU (Haroi). — Cô nên nghe lời vị hôn phu của cô đừng kết giao với những cô bạn tự do lãng mạn và cô cũng không nên giao du với bạn gái làm gì. Không có lợi gì cho kiến văn của cô mà có lẽ chỉ có hại cho đức hạnh của cô thôi.

CÔ TÂM (Hải - dương). — Người ta đã có một đời vợ và khổ vì vợ rồi: sự ấy đã cho người ta nhiều kinh nghiệm về tính tình người đàn bà. Giờ định lập gia thất với một người đàn bà thứ hai,

Pour les avoir toujours présentes à l'esprit

Faites votre livre de chevet

des « Paroles du Maréchal »

Editions du Gouvernement Général de l'Indochine. Ouvrage vendu au bénéfice de l'Assistance Franco-Indochinoise aux Victimes de la Guerre.

Dans toutes les librairies — Prix 0\$50

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Suốt một giọc Muiné, Ruồng Lagàn, Phanrí không đâu là không nói đến cái tin cô « giáo Ngọc ». Riêng Muiné, dân sự có vẻ tập nập hơn. Hết thầy dân làng được cụ Lầu thết một bữa khao. Ai cũng trầm trở khen ngợi nhà cụ có phúc (phước) làm rạng danh cho cả làng. Mainé bây giờ mới có người đỡ đíp-lôm là một : lại là con gái. Mấy anh con trai làng, học trường tỉnh, những kỳ va - cãng trước thường đùa như quỷ, đi đâu cũng vênh vênh cái mặt, bây giờ coi bộ bẽn lèn quá. Trẻ con làng đương túi bụi vào chỗ làm lợn (theo) chỗ thui bò. Suốt ngày cụ Lầu phải tiếp khách. Người cụ trẻ hẳn ra đến mười tuổi.

Hôm hay tin Ngọc đỡ cụ đã xướng như điên, cho bọn chài nghỉ hẳn một ngày, lại đến khi nghe đọc nhật trình thấy Ngọc đỡ đầu, được hội đồng giám khảo ban khen, thì cụ tưởng cụ đến chết mất. Sức già thể chịu sao nổi cái chớp vinh quang chạy nhanh như điện qua người. Cụ ôm lấy ngực, sợ trái tim đập mạnh

Chỉ dùm cho những bạn
traí bạn gái đã trán-nân,
thất-vọng

Về tình yêu,
Về mọi việc làm ăn ở đời,
Về việc xã giao ở xã hội.

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ MỘT
PHƯƠNG PHÁP HIỆU NGHIỆM
Để đạt mục-dịch của mình
và lập lại cuộc đời sáng-lạn.
(Không phải là tướng số cũng
không đề bán một món hàng)

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG
Boîte Postale n° 18 à Nhatrang

quá. Cụ ngồi phệt xuống ghế. Lúc cụ hề run, cụ hút luôn một lúc ba điếu thuốc lòn.

Hôm nay thì sự vui sướng đã dịu, nhưng nó thấm thía lắm. Mấy bậc đàn anh trong làng trước chỉ nề tuổi già của cụ, nay đối với cụ, có vẻ cung kính nữa. Ông Lý nhất định gọi thẳng con học tư « cô giáo » trong ba tháng va cãng. Ông Hương nhờ kèm tăng cháu đích tôn mới đỡ « sếp-ti-ca ». Vớ lại cụ Lầu cũng nhận lời và với mọi người tới chơi, cụ đều gọi Ngọc ra chào, y như chào một khách lạ! Trước Ngọc còn chịn, sau thấy mình bị coi như một món đồ ngoại quốc, Ngọc bèn trốn đi chơi một mình ngoài bãi biển. Ngọc nhận thấy một sự thay đổi: Từ đứa trẻ cén người lớn họ không thân mật với Ngọc như xưa nữa. Họ nhìn Ngọc một cách lăm lét sợ sệt. Ngọc chào họ, họ cung kính đáp lại, không dám nói đùa Ngọc như trước. Ngọc đi ngang họ si sào bàn tán. Nhưng rồi Ngọc cũng bỏ qua. Ngọc còn nghĩ đến cái đầu tóc đen láy láy và rậm như đám mây, đến cái giáng đi hùng dũng, đến một con người xa xăm, cách Ngọc quá mấy trăm cây số! Thấy cảnh biển đẹp, Ngọc nhắc ngay đến người ấy:

— Già Huỳnh ở đây thì vui biết mấy! Ngọc uống nước một trái dừa:

— Trước mình và Huỳnh cũng uống nước dừa ở đây. Rồi Ngọc nhớ lại cái buổi đầu gặp Huỳnh, Ngọc mỉm cười. Tận dăng xa, phía Phan-thiết một bóng đen hiện ra. Ngọc khẩn thắm: « Lạy giới Huỳnh, »

— Vô lý.

Ngọc tự trả lời mình. Ngọc

như ngọt thở. Mắt Ngọc không trông thấy gì nữa cả. Ngọc rung mình. Một trận gió nhẹ lướt qua người Ngọc. Ngọc liếm môi, mằn mằn. Ngọc có cảm giác như vừa được thở cái hơi thơm phức của người Huỳnh, vừa được Huỳnh đặt một cái hôn nhẹ nhàng trên miệng.

— Thôi đích Huỳnh! Chỉ Huỳnh mới đi ngựa Ngọc muốn rủ lên. Ngựa và người đã ro rồ

không ngày nào là không nhận được thư Huỳnh, nếu Huỳnh ra thì Huỳnh báo trước để Ngọc đi đón chờ! Và Huỳnh bỏ sao được công việc!

— Nhưng biết đâu anh ấy lại không ở ở mua cho mình một sự mừng bất ngờ! Lạy giới! Huỳnh!

Bóng đen to dần.

— À, ba ta có sai mình viết thư mời anh ra dự tiệc khao!

— Lạy giới! Huỳnh!

Nếu lấy cái hy vọng ấy Ngọc

— Quái, Huỳnh gì lại mặc áo nâu! Rõ ràng áo nâu! À có lẽ anh chàng lại bị té xuống biển! Anh phải mặc áo nâu. Nhưng rồi Ngọc phải thất-vọng ngay đấy. Còn cách một trăm thước, Ngọc đã nhận ra là bác phu trạm, chứ không phải Huỳnh.

Ngọc đâm oán Huỳnh, nhưng chỉ thoáng như làn chớp, Ngọc biết mình vô lý:

— Giận Huỳnh! mình điên! tự nhiên đi tạo ra một cái

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh
hoa liễu, bệnh đàn bà

hy vọng bằng [quả, bằm vào nó để thất vọng, để giận! - Rồi bù dủ.

Người phu trạm đã để [nơi, Ngọc tươi cười hỏi:

— Bức trạm, có thư tôi không đấy?

— Thưa cô có ạ! Hai bữa nay chỉ có thư của cô, cả làng chẳng ai có.

Ngọc cầm thư, cảm ơn rồi sẽ ngay ra đọc trong khi người phu trạm vừa phóng ngựa vừa lầm bầm: «Làng này tất lại có người lấy chồng thiên hạ». Ngọc đọc thư chăm chú quá! Bốn trang giấy dầy. Chữ nhỏ như kiến. Chữ viết cả ra rìa, viết cả trên đầu thư. Không bỏ một chút giấy trắng nào là không có chữ. Ngọc như uống chữ! Một lượt đầu, mắt Ngọc chỉ loáng mọi cái để cố mau xem hết rồi Ngọc đọc từ từ.

Trời nắng như thiêu, một kẻ khát nước được trái dừa uống vội ngay mấy ngụm to rồi lại uống từ từ để cho cái khoái nó ngấm vào người, nó tạo ra các bộ phận một cách thấm thía hơn, dễ chịu hơn. Lá thư của Huỳnh đối với Ngọc cũng thế. Mỗi chữ của Huỳnh là một hương vị mát mẻ thơm tho. Đọc đi đọc lại đến ba lượt mà Ngọc chưa chán. Ngọc bỏ nó vào túi rồi một lát Ngọc lại rút nó ra. Ngọc thấy sao Huỳnh viết ngắn quá! Giá thư của Huỳnh giấy bằng cuốn tự vị Petit Larousse nhỉ?

Khi về tới nhà thì hai tờ giấy ở trong túi Ngọc đã nhàu nhàu. Mọi người ăn uống xong, đã về. Liếc mắt trông vào Ngọc thấy ba Ngọc ngồi ở trên giường, cạnh đấy có chú của Ngọc và một người làng: ông Nhiều Nắng.

Cứu Ngọc đương nói gì mà coi có vẻ trịnh trọng lắm. Ngọc bước vào, cúi đầu chào khách. Một người con trai ngồi ở một ghế khuất cạnh tủ nhìn Ngọc dăm dăm. Lúc này không đề ý. Ngọc không trông thấy hắn. Ngọc tự nhủ:

— À, anh Bình, con ông Nhiều, trông mặt càng ngày lại càng dần dần, quên mình

Đẹp ở biển

Trong hộp mỹ-phẩm các bạn đem ra biển, tôi muốn các bạn đừng có cái chất «kem» để làm nâu da và che da cho khỏi mặt trời và nước biển ăn. Đắm họ dùng được thứ kem ấy vì da họ trắng, đến lúc nó nâu lại thì thành ra hồng hào, đến khi trở về thành thị, mọi người biết ngay rằng họ mới đi hưởng gió biển, tắm ánh trời ở ngoài bãi biển (âu đó cũng là một sự khoe khoang) Còn chị Nam Việt mình, da đã không trắng lắm lại đi bôi thứ kem ấy để nó bắt nắng, bắt gió thêm vào, đến lúc trở về thành thị, cái mặt đen đủi quá, biết mấy tháng cho nó trắng lại được?

Các bạn chỉ cần một thứ kem tốt để che da cho lúc xuống biển khỏi bị cháy nắng của nước biển ăn khô da và khi phơi nắng khỏi bị ánh mặt trời gay gắt quá làm cháy da mặt thôi. Nhưng khi phơi nắng các bạn chớ nên phơi da mặt; để đầu không đi dưới ánh sáng mặt trời lúc bình minh đủ tốt cho da mặt lắm rồi. Có một thứ kem rất rẻ tiền và đủ công dụng che

cũng không biết ông tương có đồ certificat không?

Ngọc đi thẳng vào buồng con đây tớ gái đang loay hoay xếp đồ đạc, ngừng lên nhìn Ngọc mỉm cười:

— Mày cười gì tao? Cụ có hỏi tao đi đâu không?

— Không!

Rồi nó ghé vào tai Ngọc:

— Anh Bình hỏi cô đi.

— Tao vừa ở ngoài vào, anh ấy có hỏi gì đâu!

Nó bưng miệng cười:

— Hỏi cô làm vợ.

Ngọc trở mặt:

— Anh Bình hỏi tao!

(Còn nữa)

Telntre de benjoin 10gr

Eau de roses 100gr

Để phòng những khi da chị em bị dăm nắng thì lấy dưa chuột, củ cải hoặc thuốc ấ thoa lên chỗ dăm nắng.

Sau khi ở biển về, trong luôn một thời gian nữa các bạn cũng nên lấy lòng trắng trứng đánh mà bôi lên da mặt để bổ dưỡng cho da vì nếu ở biển, sức khỏe chị em có lợi, nhưng riêng da mặt nóng mạnh của chị em bị tì vết rất nhiều.

Cuối cùng tôi muốn khuyên chị em một điều là chớ nên dùng son phấn thoa quá ở những nơi nghỉ mát. Một vẻ đẹp mộc mạc rắn rỏi, thích hợp với những chỗ bạn phát sức khỏe hơn.

Tôi còn muốn bàn với chị em rất nhiều về chiếc áo may ô. Bây giờ cô mặc cái áo may ô kín mít cả lưng cả ngực thì hơi cổ.

hàng giờ vào trong chiếc mũ kín mít. Lỡ nước biển làm ướt tóc, các bạn nên gội ngay lại bằng nước ngọt.

Nhớ bỏ thêm vào hộp mỹ phẩm vài quả dưa chuột, hiệu quả trên chợ Đồng Xuân còn bán, ít củ cải đỏ hay một lọ nước pha hai chất sau này:

Song những chiếc áo may ô tào bao quá chỉ gồm có một chiếc quần út rất ngắn đủ che thân dưới và một cái áo y như chiếc corset chỉ đủ che vú còn hở hết bụng trông có vẻ lố lố quá. Những chị nhả nhả kín đáo không nên dùng.

CÔ THÚY

ĐI TẮM BIỂN

(Tiếp theo trang nhất)

Rồi, lại lên bãi ngồi cho may-ô khô (vì những may-ô bằng len mau khô) rồi lại xuống tắm: chỉ những người khỏe mạnh mới chịu đựng được cách ấy.

Trẻ con chưa quá bốn tuổi đừng cho xuống tắm bể. Chúng nó chưa có đủ sức để phản động lại sự tiếp xúc đột ngột với nước bể, nó co quắp cả người và như thế rất hại cho nó. Tập cho trẻ quen sóng quen nước biển dần dần: lấy cái thùng tắm đổ đầy nước biển vào cho nó vụng vụng lặn ngụp. Thêm vào gió biển và ánh nắng mặt trời, tắm thế cũng đủ tốt cho nó rồi.

Sự ăn uống khi ra nghỉ mát ngoài biển cũng nên sửa đổi một chút, nhin uống cà phê, rượu mạnh, là những chất khiến cho thân thể chậm nhuần thắm những khí tốt lành của gió và nước biển.

Những chị nào da mặt sần sùi nên kiêng luôn cả sò, cua, hến, cá.

Chị nào ăn nhiều, sau khi nghỉ mát về nên nhớ uống thuốc lọc máu và ăn toàn rau một giai.

T. B. D. B.

VIỀNG MỎ LỮ KHÁCH

Hỡi vong-hồn lữ-khách ơi! Đâu buổi chiều xưa rục-rỡ.
Anh ngồi xem gió say sưa lướt bên ngàn hoa hớn hỡ?
Ánh nắng xanh rờn thôn thức trên tảng đá, trên rêu xanh
Đã chết — đã hai lần chết trên năm cỏ phủ mồ anh!

Tôi đến đây, lữ-khách ơi! lòng quạnh hiu như bóng xế.
Tôi sẽ còn đến đây luôn với những cành hoa đượm lệ
Để tôi nghe khóc hồn anh: lâm-lý tuổi chảy bên đời.
Để tôi nghe khóc hồn anh: những giọt lệ tuổi lòng tôi.

BÀ MỘNG SƠN

HÈ

Xuân đã hết, không người thương tiếc nữa
Gió nồm nam lộng thổi bóng mây đi.
Xoan tay nở đầy một trời hoa lửa
Đầy một hồ ánh sáng rắc lưu ly.

Trong phố trên con đường giải nắng rờ,
Choáng trời hè bao sắc áo tăng-gô.
Với vàng lười của những nàng thiếu nữ,
Má ửng hồng miệng thắm nét son tô.

Ngoài đồng, biển lúa vàng sô sát sóng
Tre nghiêng thành cản gió khắp chân dề.
Thi nhân đề cánh diều nâng cao bổng
Hồn mơ màng trong giọng sáo say mê.

CÔ ANH-THƠ

SAY⁽¹⁾

Giấc cạn duyên thơ quá chén rồi
Men nồng thấm đượm khắp hồn tôi,
Vui không có hạn, sầu không có
Năm giữa lòng trăng, khóc giữa trời.
Đầu ngã cạnh xanh: vai vũ trụ
Tay ôm hương sắc: những mùa tươi.
Quên nghe thời khắc, quên năm tháng.
Say uống hương hoa giữa tuổi đời.

Bà VĂN-ĐÀI

(1) Bài này trong số 107 đã đăng, song vì thợ nhà in sắp làm chữ chén ra chán, chữ hạn ra bạn, chữ lòng ra giống, vậy xin đăng lần nữa để cải chính.

TRÁ LỜI ĐẸP

CÔ HÀ - NHUẬN - MỸ 10)
Thường người con gái từ 22, 23
rở đi thì hết cao.

20) Muốn da khỏi bắt nắng khi ra ngoài nên thoa một lượt kem mỏng rồi hãy thoa phấn, muốn da mịn trước hết lo săn sóc bộ tiêu hóa điều hòa, ăn rau đậu nhiều nhất là cà rốt và tỏi tây. Lấy bột khoai tây sống vắt ra thoa lên mặt.

CÔ MAI HANOI. — Có nhiều người, môi không thể đỏ tự nhiên được, ví dụ như người thiếu máu, người có nước da thiết bì, như thế không có cách nào — ngoài cách bôi sáp môi để làm cho môi đỏ được. Không nên cần môi, môi chỉ đỏ được chốc lát, mà nước bọt thấm môi khiến môi thành rát, thành nứt nẻ. Môi khô có khi vì dạ dày không tốt, người ráo quá, có nên mỗi tối trước khi đi ngủ bôi lên môi một chút glycerine pha nước (glycerine nước hai phần bằng nhau) hay bôi vaseline cũng thế,

2. — Eau oxygénée làm mờ lông rồi rụng dần.

3. — Không biết chỗ mua, thư hỏi hiệu thuốc, còn lá sa hồi hàng lá. Nhưng lá sa chỉ dùng ướp vào món ăn, làm lá tắm cho người bị cảm. Vậy cô hỏi làm gì?

CÔ KIM HÀ. Cao 1m 45 nặng 44 cân không béo lắm đâu. Cô còn có thể cao được nữa. Đừng kiếm cách làm gầy đi.

Tập thể thao hai buổi: sáng dậy và tối trước khi đi ngủ.

Phần thân thể nào nhỏ thì tập riêng về phần ấy ví dụ thân trên nhỏ thì tập những cử động cho

(Xem tiếp trang 8)

HAI vợ chồng người trẻ tuổi ấy, tuy trời nóng bức, vẫn chịu khó ngồi bầm trong phòng, uống nước chè tàu tay đôi với nhau.

Người vợ mở phanh cái áo cánh ra, tay cầm chiếc quạt quạt phành phạch, miệng than vãn :

— Nóng ôi là nóng. Không chịu được nữa. Thôi, cậu, ta đi Hồ Tây đi.

Người chồng nuốt ực ngụm nước, trả lời : Mợ quên à ? Chúng ta đã nói với mọi người là đi Chapa nghỉ mát. Giờ đi Hồ Tây, lỡ gặp ai, tai lộ chân tây.

— Ủa, nhưng con lẽ suốt hai tháng cứ nằm trong cái lò thế này à ? Người đến của như như con heo quay.

Ci ông nhún vai :

— Là tại mợ chứ. Ai bảo mợ nói dối làm chi ?

Vợ cười nhạt : À ra bây giờ cậu lại trách tôi sao về chuyện, dối trá. Tôi dối trá thế để làm gì ? Để giữ sĩ diện cho cậu, cho tôi. Bạu bẻ mà biết chúng mình vụ hè này phải ở Hà nội thì họ cười cho thối óc, họ biết ngay mình sa sút rồi.

Chồng không nói gì, lặng lẽ châm thuốc hút. Vợ vầu lầy nhai :

— Giờ này thiên hạ đang nô đùa với sóng dấy, con mẹ Tham Bảo, mặc cái may ô mình để lại cho phải biết là nổi. Thật mình không có cái sở phong lưu, thấy cảnh phong lưu của người ta mà thèm !

Chồng chừng muốn bứt ngang những lời phàn nàn của vợ, nói sang chuyện khác : Nay chúng ta đi Chapa đã được bốn ngày rồi đây. Đã đến lúc phải viết thư cho các bạn chứ ?

Vợ quên vừa gãi nhau với chồng, hấp tấp nói : Ủa nhỉ nhưng biết viết gì ? Tôi có đi Chapa bao giờ đâu.

— Tôi cũng rửa !

— Cậu không đi Chapa bao giờ, nhưng chắc cậu cũng biết ở đây có những thắng cảnh gì chứ ?

— Không đi thì biết làm sao được. Mợ rõ gàn !

Vợ cuống quýt : Thế thì chết. Tôi đã hẹn viết thư cho bọn Tham Bảo, Đốc Ngà. Họ đang nóng mong thư mình tả cảnh Chapa cho họ nghe đề sai g năm họ đi.

— Hay là ta lờ đi, giả tảng ồm.

— Ồm thì một người ồm thôi chứ. Chả nhẽ cả hai cùng ồm à ?

Vợ ngồi thờ ngibi ngời. Một lát, sực nhớ ra : À, năm ngoái cô Phúc đi Chapa có viết thư cho tôi tả nhiều cảnh trên Chapa lắm, để tôi tìm rồi cứ theo thế chép lại.

đi về sao

Chuyện Ngắn của **THU THU**

chàng

Vợ chạy ra bàn giấy mở các ngăn kéo. Trước còn tìm kiếm thứ tự, sau nóng nảy, sáo lục lung tung lên, hẳn gắt cả với những quyển sách, tờ giấy vô-tri.

Chồng vẫn ngồi lặng yên hút thuốc. Sau thấy vợ tìm khổ công quá, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chồng mới thủng thỉnh nói : Thôi đừng tìm nữa. Có tìm thấy mợ cũng không viết thư được đâu. Viết làm gì vô ích.

— Sao lại vô ích ?

— Ai mang cái thư lên tận Chapa để gửi ?

— Tôi gửi ở Hà nội.

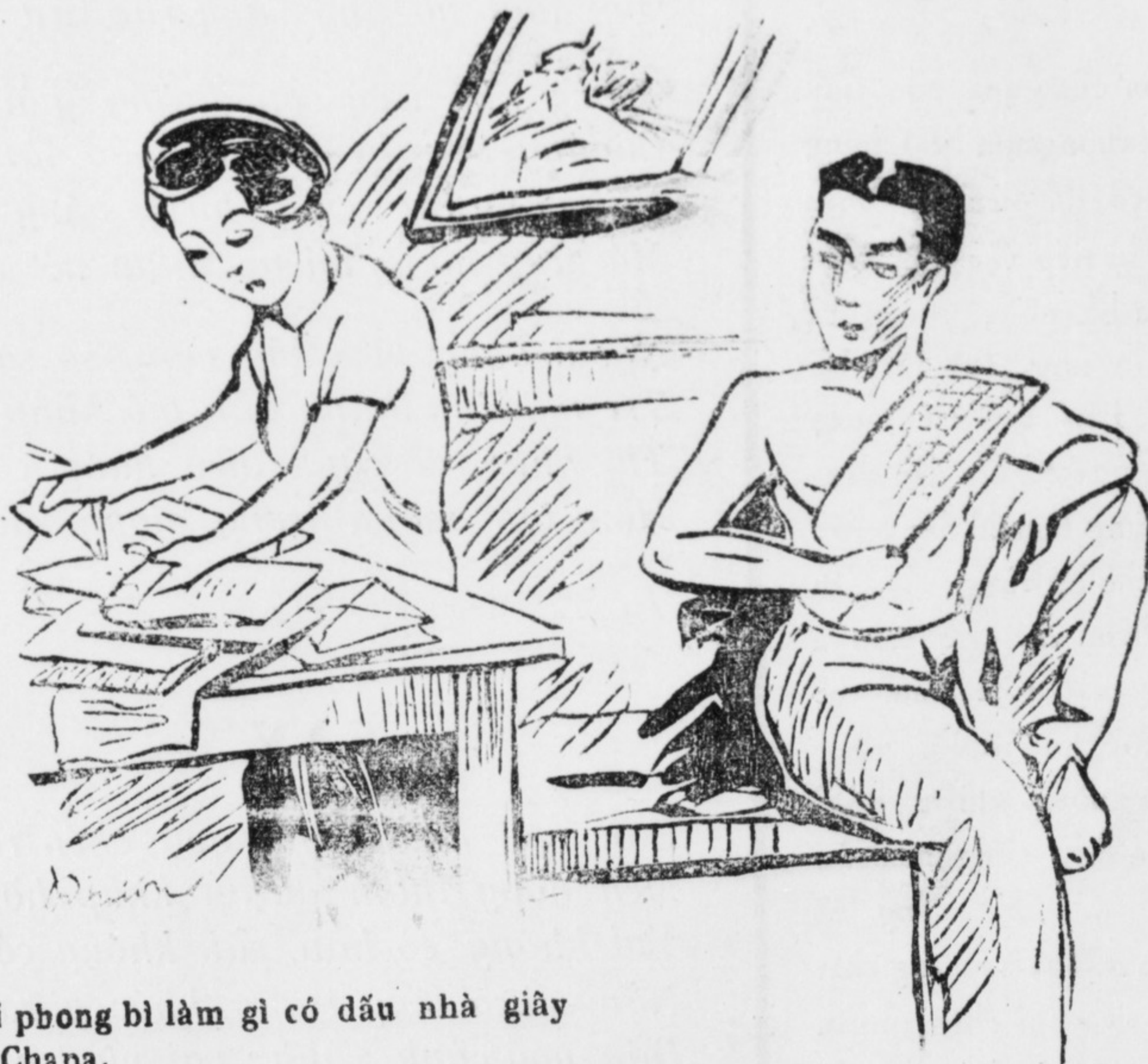
— Thế thì lời đuôi, cô ạ. Gửi ở Hà nội

chúng mình, nhưng vẫn nói là « đi nghỉ hè tự Văn Nam » về đây !

— Trò đời phải thế cậu ạ, có thế người ta mới vì nề mình.

— Cái gì là cái trò đời phải thế ? Tôi chả thấy phải thế ở chỗ nào cả. Chỉ tự mình muốn phô trương hảo thì mình bịa đặt ra thôi. Nể mình đi nghỉ mát mà được thiên hạ vì nề mình thì sự vì nề chả hóa ra dễ dàng và tầm thường lắm ru !

— Thì tôi thấy rằm ngoài năm kia chúng mình ở Sầm Sơn và Tam Đảo nghe nói vợ chồng bác Nhã ở Hà nội, cậu chả cười họ bần tiện là gì !

ngoài phong bì làm gì có dấu nhà giấy thép Chapa.

Vợ tin ngời, gượng cười : Nhưng họ biết đâu đấy.

— Mợ tưởng họ ngốc à ? Hay phô trương kèn cựa như Tham Bảo, Đốc Ngà, chúng nó soi bóng từng li từng tí : nhận được thư của mình, chúng nó phải xem dấu nhà giấy thép vì mợ ạ, thiếu gì người treo núi, tắm bể trong một cái buồng hẹp ở đất Hà nội. Thiên hạ phần nhiều mẽ tự cả. Biết đâu Tham Bảo Đốc Ngà đã chả có một vụ hè rằm bầm ở một số Hà nội như

— Vì năm ngoái năm kia tôi còn ngốc. Giờ thì tôi hết ngốc rồi, tôi đã hiểu cái sự đua đòi nhau đi nghỉ mát phô trương ở những nơi nghỉ mát tiếng tăm là ngốc. Tôi nghĩ mà thương hại tôi, năm ngoái đã xác mồng tôi mà còn cố đi lấy non già một bát họ đề vợ chồng đưa nhau đi Sầm Sơn.

— Nhưng đã được khỏe mạnh.

— Khỏe với ma ! Ra ngoài ấy mợ suốt ngày tồ tồ. chiều ra tắm một lát,

đi về ?

nói là ra phở trương cái may ô đẹp ở ngoài bãi thì đúng hơn, rồi tối về lại kéo tờ tờ cho đến gần sáng. Tôi thì suốt ngày rượu với mật chực, nghĩ mát ôi là nghĩ mát !

— Thôi, tôi xin ông, sắp sửa giờ đạo đức mắt tôi ra đây.

Chồng ngồi ngay ngắn lại, nhìn vợ bằng đôi mắt trang nghiêm : — Không tôi nói thực đấy mợ ạ. Mấy tháng nay tôi chỉ chờ đến vụ hè này để đánh thức cái mộng phở hoa của mợ.

Mợ chế riều : — À ra lúc hết tiền thì người ta dễ tỉnh mộng, dễ đạo đức.

— Mợ làm, tôi tỉnh cái mộng phở hoa là tự tôi biết ngẫm chứ không phải tôi làm anh đạo đức bắt đả đĩ đâu. Tôi còn ruộng, mười mẫu ruộng vẫn giao cho bác Khán cấy.

Vợ ngạc nhiên : Còn mười mẫu ? Ruộng bây giờ sáu trăm một mẫu vị chi sáu nghìn. Thế sao thằng trước bác Ngà rủ buôn chung cậu không buôn. Thôi về bán quách đi ta ra đây gặp gì buôn nấy chả mấy lúc mà phát, kéo lại cái cơ nghiệp cũ.

Chồng lắc đầu buồn bã : — Tôi chán cái sự buôn bán làm giàu ở đất phở hoa này lắm rồi ! Mợ xem bán trăm mẫu ruộng mấy vạn bạc đem ra ở đất Hà nội buôn bán có lãi đấy mà vẫn hết.

— Tại thời vận mình chứ !

— Đừng có đổ cho thời vận. Tại mình, tại mình cả. Năm ngày một tiệc, ba ngày một tiệc, chồng đưa bạn của chồng, vợ đưa bạn của vợ, thì nhau mà rém tiền qua cửa sổ. Ra Hanoi năm năm cứ một cái tiền đi nghỉ mát cũng đã hết bạc vạn rồi, thuê mỗi mùa villa là bốn năm trăm bạc rồi nào còn ăn còn tiêu còn thết đãi bạn bè như thế thì có mà núi cũng lở.

— Nhưng mình đã được sung sướng một dạo.

— Nghe mợ nói mà tôi vừa thêm giận vừa thêm thương. Con người nông nổi nhẹ dạ chỉ mong được sung sướng nhất thời, còn cái tương lai ra sao phó mặc. Những kẻ như thế có bao giờ biết

được cái chân-hạnh-phúc. Vả lại đến khi khổ sở cái sự sung sướng nhất thì đã qua chẳng thể an ủi người ta được đâu, trái lại càng làm cho người ta nhớ tiếc sót sa.

— Nhưng chúng mình đã khổ đâu, còn mười mẫu ruộng đấy bán đi mà buôn bán sinh lợi cậu ạ.

— Không đời nào ! Mười mẫu ruộng ấy là cái sinh kế cuối cùng và vững chãi nhất của chúng ta, không bao giờ tôi bán nó đi.

— Thế bây giờ lấy gì mà ăn tiêu. Huê lợi mười mẫu ruộng đủ cao chúng mình sinh sống à ?

— Đủ, đủ lắm mền chúng mình đem nhau về quê làm ruộng.

— Về làm ruộng ? Cậu điên à ? Sức vóc cậu, sức vóc tôi thì làm cái gì, ra nắng một lát thì rức đầu, có mà làm cơm.

— Ấy rồi nó cũng quen đi, vả mình có phải cấy bừa chân lấm tay bùn đâu. Ở thôn quê ta có mười mẫu ruộng tốt là đã vào hạng phú ông rồi có thể mượn người cấy bừa. Cũng phải thuê mượn thế cho những kẻ không một tấc đất cắm dùi có công việc kiếm cơm ăn chứ.

— Nhưng về nhà quê buồn lắm, Tối đến thấp cái đèn dầu lù mù chả có chỗ nào mà tiêu khiển, xem xi nê xem hát như Hanoi.

— Bù vào những sự giải trí văn minh ấy mợ đã được những giấc ngủ rất bình tĩnh, những câu chuyện thân mật riêng với chồng. Mợ coi bao lâu nay chúng mình có mấy tối được ngồi yên trong nhà trò chuyện riêng với nhau. Tối nào không đi xi nê, đi thăm bạn thì lại đi ngủ vội vàng để bù lại những đêm trắng.

Vợ thần thờ :

— Việc cấy bừa đã không làm được thì ở nhà quê còn có việc gì làm cho qua ngày ?

— Vô số việc, mợ sai bảo tôi tớ, dọn dẹp nhà cửa, trông nom cơm nước cho bọn thợ cấy, bắt sâu, hái hoa trong vườn nuôi lợn, nuôi gà.

— Nhưng tôi vốn lười quen thân đi rồi bây giờ mò vào việc gì cũng ngại.

— Đừng lo, rồi cái đời cần lao của dân quê ở chung quanh mợ sẽ lôi kéo mợ cũng phải hoạt động. Cảnh sống ở nhà quê có cái điều ấy là tốt, dù muốn lười đến đâu, người ta cũng không thể lười được khi quanh mình từ bà già đến

thằng bé con nứt mắt cũng làm cật sức. Mợ đừng lo ở chốn thôn quê không có đủ sự thuận tiện cho mợ như nơi thành thị. Mình có tiền lại có học, ở đâu mình cũng có thể tạo ra một cuộc sống dễ chịu cho mình.

— Song đã lâu rồi mình không về quê. Bây giờ về, lạ nước lạ cái, lúc tắt lửa tối đèn cậy ai ?

Chồng phì một tiếng :

— Thế để ở thành thị này lúc tắt lửa tối đèn mợ nhờ được bè bạn đả đấm ? Cái dân thành thị phở hoa chỉ lịch thiệp ngoài mặt và hay trông đồ bỏ thóc. Bây giờ nếu người ta biết mợ sa sút đổ ai cho mợ vay một xu. Trái lại, họ lấv làm thích í, đàm tiếu là khác. Còn dân quê thì trung hậu thành thực hơn. Vả như tôi đã nói, ở làng mình, mình vào bậc đàn anh, mình càng được quý nể, trọng vọng lắm, nếu mình đừng kiêu ngạo, nếu với ai mình cũng tử tế. Mình về, cả làng sẽ quý hóa mình. Mợ xem có mấy ai giàu có mà chịu lùi nơi đô thị về chốn thôn quê, hay chỉ đến lúc thất cơ lỡ vận mới bỏ đô thị mà quay về thôn quê ! Thôi đừng suy hơn tính thiệt luyến tiếc phở hoa nữa, mợ hãy nghe tôi, vợ chồng ta về quê mà làm giàu. Cái giàu xứ quê vẫn vững trãi hơn cái giàu huy hoàng ở nơi đô thị. Ngày nào buồn, vợ chồng ta vác súng đi săn, vác cần đi câu, được chim, được cá đem về làm thịt vợ chồng chè chén với nhau. Em ơi ! anh đảm chắc những bữa cơm ấy còn ngon gấp bao nhiêu lần những bữa tiệc thịnh soạn ăn ở đất phở hoa.

Mợ thở dài :

— Thế là vụ hè này ta nghỉ mát ở thôn quê.

— Và chúng ta sẽ nghỉ hè mãi mãi ở đây.

THU THU

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi mới nhận được cuốn
L'ANGLAIS DE HONGKONG
của ông P. LÊ-CÔNG-ĐẮC
Vây xin giới thiệu và cảm ơn tác-giả.

các bà lịch-sự
đều mang vi-lay

CANH-CHUNG

22 Boulevard Gialong
HANOI

Những bộ quần áo ngủ

Các bạn gái ta, trong việc may cắt bộ quần áo ngủ thường bị ảnh hưởng các «mốt» của chị em Âu-Mỹ. Các bạn hoặc đọc ở trong tiểu thuyết, hoặc coi ở trên màn

(HÌNH 1)

ảnh thấy phụ nữ nước người bạn những bộ quần áo ngủ bằng satin các màu, giải lượi thướt, ở cổ, ở tay, ở vai có doublure, các bạn thích rồi cũng rập theo lối ấy.

Các bạn đã lầm. Ở nước mình, Nam-kỳ và phía nam Trung-kỳ, quanh năm nóng, bạn những bộ quần áo ấy vào

người trở nên bức bối khó chịu. Hơn nữa, sự giải lượi thướt của nó đối với những thân hình thấp bé của chị em thật chẳng xứng chút nào.

Vậy dẫu tiện hơn hết là chị em may theo hai kiểu (hình 1 và 2) này. Một kiểu cụt tay vai bằng, và một kiểu giải tay. Quần may hơi rộng như kiểu quần thường còn áo thì rểu chị nào có cổ đẹp, nên may revers nhỏ, cổ xấu, may revers to. Đai áo dùng vải cùng màu cho nhã nhặn. Những nẹp túi dùng màu khác với màu quần áo, thí dụ áo màu xanh da trời thì dùng nẹp màu hồng nhạt, áo màu vàng nhạt thì dùng màu đỏ tươi v. v.

Hàng dùng để may, n hã

(HÌNH 2)

nhất là dùng ngay những thứ lụa nội hóa vừa rẻ lại vừa bền. Với những bộ áo ấy, chị em có thể ở trong nhà làm công việc không vương vãi, và sáng có thể cứ bạn nó tập thể thao cũng được.

CÔ THÚY

Trả lời đẹp

(Tiếp theo trang 6)

ngực, vai nở v. v. Ăn nhiều rau cải tốt, rau -- trừ các thứ rau có bột: khoai tây đậu v. v. -- chỉ làm nhẹ nhõm người chứ không làm béo thêm người ra.

CÔ AI-LAN. Phải rồi, một thiếu nữ đeo kính trắng có vẻ nhà thông thái lắm, nhưng khi mắt cô đã bị cận thị thì cô phải hy-sinh cái đẹp để cần lấy cái ích lợi chứ. Và lại một đấng đeo kính một đấng cứ phải cúi sát mặt để nhìn tận nơi thì tôi tưởng đeo kính còn đẹp hơn.

CÔ MARIANE (Gia-định) -- Ngoài này ở Coryse Salomé còn bán lait de beauté d'amande (hạnh nhân) vậy nếu cô ưng dùng cô gọi 4\$00 về nhà báo chúng tôi sẽ mua dùm, cô dùng lait thay cho kem rồi ở ngoài cô đánh phấn vẫn được.

Lang ben là một bệnh ngoài da có vi trùng, cô nên tới hỏi một vị bác-sĩ chuyên bệnh ngoài da xem có cách gì chữa không vì lang ben càng ngày nó càng lan ra.

Cao 0m46 cân nặng 40 cân vòng ngực 0m72 kể là vừa nhưng già tập thể thao cho vòng ngực nở thêm và đẩy hơn một chút càng đẹp.

CÔ THANH GIANG (Hanoi -- 10) Nặng cho hết những chấm đen ở quanh mũi ra bôi luôn vào đồ ether sulfurique rồi hãy đánh kem phấn.

20) Chữa đường rạn hai bên mép đã chỉ ở báo Đàn Bà cũ.

Những nốt đỏ không thể nào khỏi được.

Dùng eau oxygénée pha nước mà ngâm tay, lòng sẽ mờ dần.

Sửa móng tay khéo cũng là một cách cho mình cái cảm Nướng ngón tay thon nhỏ đi ngón tay thô vì xương to thì chẳng có cách nào làm cho thon lại được cả.

CÔ KIM PHỤNG (Saigon) -- Có thử dùng cái thuốc cô nói đó xem tóc có mọc lại không. Tự nhiên tóc rụng mà thành sợi thì khó lòng tóc mọc lại được còn như tự cô nhổ đi thì có hy vọng nó mọc lại lắm.

CÔ THÚY

Thu' tín

Đã nhận được mandat của quý vị kể dưới đây vậy xin cảm tạ.

Bà Đặng Ngọc-Thêm (Trà Vinh) bà Trần-cao-Tiểu (Thanh-Hóa) cô Trần-thị Xuân (Haiphong) cô Minh-Lý (Phan-Thiết) bà Đặng-biểu-An (Hà-Tĩnh) Bazar Trường Xuân (Pnom - Pênh) Librairie Hương Giang (Huế) ông Nam-Tân (Haiphong) ông Hứa-văn-Bầy (Pnom-Pênh) maison Hạc-Thành (Toanh-Hóa) cô Thuy-Ninh (Saigon) Société Patronage (Nam-Định) bà Dương gia-Lâm (Ninh-Binh) bà Đặng-trần-Tường (Đáp Cầu) cô Bắc (Phủ Thuộc Thành) ông Mai-Lĩnh (Haiphong) cô Đức-Hạnh (Bến tre) ông Nguyễn-văn-Nhiều (Cần thơ) bà Thzan Tùng (Sầm-nưa) ông Nam-Tân (Haiphong) bà Lê-Nhiếp và cô Ngọc Uyển (Touranne)

Bà Đặng-trần-Tường (Đáp Cầu) -- Họa báo mới của bà đến 17-11-41 mới hết.

Đàn - Bà

Đời văn minh, người văn minh, bệnh phát cũng văn minh, mà ết không có BÀ ĐÀ SƠN QUẢN Võ Văn Văn thì cuộc đời của chị em giảm bớt phần lạc thú.

Bệnh tử-cung có nhiều nguyên nhân:

1) Kinh nguyệt bất đều.
2) Sinh đẻ trắc trở.
3) Nhiễm hơi độc máu xấu trong lúc hành kinh.

4) Bị truyền nhiễm bệnh phong tích làm cho tử-cung sưng, tử-cung sai, tử-cung sa, có nhánh lở, là n cho đau trắng tuyết trắng ra đầm đề, khi trong thì đục như nước vo gạo, có máu có nhớt, lở mủ, lẫn máu gương mặt xanh xao, càng ngày càng gầy còm, biếng ăn, ít ngủ.

Quý bà quý cô đã uống nhiều thứ thuốc rồi, mà bệnh hãy còn chớ vội thất vọng, hãy hỏi chứng người đã dùng BÀ ĐÀ SƠN QUẢN TÂN ra sao!

Gá mỗi hộp 10 (10 gói uống 5 ngày) 1\$20.

Nhà thuốc

VO-VAN-VAN

SAIGON

Hanoi 108, phố Hàng Bông
Haiphong 62bis Cầu Đất
và khắp các tỉnh nơi nào
biển treo

Mùa Hè

Sắp Tới

Muốn có một đôi giày vừa ý, nhẹ nhàng, mát mẻ, xin mời quý bà, quý cô, lại nhà

QUÊ - HIÊN

36, Phố Hàng-Bồ, Hanoi

CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY
PHỤ-NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

ĐÁNH BÀI GIỜ

PHÓNG - SỰ

của

CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Sáng mai, đợi cho chồng đi làm rồi, bà dặn đây tớ:

— Hễ ai hỏi bảo tao đi vắng nghe không!

— Dạ.

Nhưng bà chưa kịp quay vào thì đã nghe tiếng chào:

— Kia bà Phán. Chào bà, tưởng đêm qua thức khuya, sáng nay chắc ngủ trưa! Thế mà đã dậy rồi. Chăm ghê!

Thấy cái giọng thân mật ngọt ngào ấy, bà Phán khó chịu. Giá không mắc nợ hân mấy chục bạc thì bà cho một bài học về phép lịch sự ngay. Bà gượng cười:

— Mời ông vào chơi.

Không đợi mời lần thứ hai, hân nghiêm nhiên lại ngồi ngay ở salon như một khách quen. Bà phán muốn tổng cổ hân ra, bèn nói chuyện:

— Không ngờ ông lại sớm. Vừa định đi lại đây này lấy tiền trả ông.

Hân cười:

— Ồi chao! Làm gì số tiền nhỏ mọn ấy. Bao giờ bà có, bà cho cũng được.

— Đành rằng ông có bụng tốt, nhưng...

Hân cướp lời:

— Tôi van bà, xin bà đừng quan tâm đến chỗ tiền tôi cho bà vay. Hôm nay tôi tới đây định tính toán với bà một công việc làm ăn.

Rồi hân đưa mắt nhìn xuất vào nhà trong, nhìn khắp mọi nơi như mắt một viên thám tử.

Hân lại tiếp:

— Vâng một việc mà cả bà lẫn tôi, ta cùng lời.

Bà phán nghi ngờ:

— Thưa ông, chẳng hay việc gì! Nhưng việc gì tôi cũng cần bàn với nhà tôi đã... hay đến chưa nhà tôi ở sở về, mời ông lại chơi thế thì tiện hơn.

Thật là một lệnh « trực khách » nhưng hân cứ trở ra:

— Là muốn tính toán với bà, chờ với ông thì lại không được.

Bà phán chưa kịp đề lộ vẻ tức giận, hân đã nói: « Bà chớ ngạc nhiên... Tôi biết bà đã lâu... biết bà từ khi bà còn ở phố cửa Nam.

Bà hay chơi bài... bà thua luôn... bà nợ nhiều...

Mặt đỏ bừng, bà phán giận dữ đáp lại:

— Thưa ông đó là việc riêng của tôi, của nhà tôi, tôi mới gặp ông lần đầu...

— Tôi thì tôi gặp bà nhiều lần, và tôi tới đây hôm nay bản tâm chỉ định giúp bà khỏi cảnh eo hẹp này... Tôi sẽ làm cho bà đánh bài lần nào cũng được...

Bà Phán bùi tai, hỏi lại:

— Ông có bùa?

— Không.

Rồi hân đứng lên, thò tay với cổ bài để trên tủ, diêm nhiên chia làm 4 phần, cầm một phần đưa cho bà phán, bảo:

— Tôi với bà đánh tay đôi.

Nói xong hân cũng cầm một phần, lên, phu nào vào phu ấy. Hân đưa cho bà phán coi:

— Bà nhìn đây. Bài không khàn, thế mà tôi biến ra vô số khàn để bà coi. Bà lên bài đi.

Như bị thôi miên, bà phán lên bài, hai người chỉ ăn, đánh có vài quân, hân đã hạ ù, ba bốn cái khàn tài.

Bà phán thấy hay hay hỏi:

— Ông làm cách nào, bảo tôi với.

Hân cười hỏi lại:

— Bà có cổ « bắt » không.

— Có.

— Bà cho tôi mượn.

Bà phán đứng dậy, mở tủ lấy ra một cổ « bắt » mới nguyên đưa cho hân.

Hân đếm đủ 38 quân rồi tiếp:

— Bà ưa đánh bắt hay đánh đồ mưới.

— Cả hai thứ.

— Thế bây giờ hãy đánh đồ mưới đã. Tha hồ bà bắt cái, tha hồ bà trang (đảo) quý hồ bà cứ để tôi chia, thế nào tôi cũng mưới.

— Lạ nhỉ!

— Thì đây, bà thử coi.

Bà phán cầm lấy bài đảo lên đảo xuống, bắt cái rồi đưa cho hân. Hân chia mỗi phần ba quân. Lúc lật phần hân lên quả nhiên hân mưới.

Bà phán gật gù:

— Ông tài nhỉ!

— Vậy bây giờ tôi muốn đem cái tài ấy ra giúp bà.

— Ông lấy bao nhiêu tiền?

— Chẳng lấy đồng nào cả.

— Thế ông dạy không à?

— Dạy bà thì khi khó và

ĐÃ CÓ BẢN

TUỔI XANH

của Bác-sĩ Lê-hữu-Mỹ, thưởng thụ Bội-Tinh tại Y-Khoa Đại Học Đường Paris, nguyên phụ giáo tại trường Cao Đẳng Y-Khoa Đông-Dương Tựa của các bác-sĩ Galliard và Daléas. Hiệu-trưởng và giáo sư thạc-sỹ tại trường Cao-đẳng Y học, và Bào-chế Đông-dương.

TUỔI XANH là một cuốn sách khoa-học nói về việc chăn nuôi trẻ con từ lúc mới lọt lòng cho tới khi khôn lớn. — Giảng cách cho ăn, uống, tắm rửa, may mặc. — Giảng cách phòng ngừa bệnh tật. — Chỉ dẫn thuốc thang những khi đau yếu. Không cứ giàu nghèo, ai cũng theo được.

TUỔI XANH sẽ trừ hết nạn « Đa sinh thiếu dưỡng ». Muốn dễ nuôi con, muốn có những đàn trẻ xinh tươi như con Tây, con Nhật Bản. Muốn cải tạo giống nòi, cần phải đọc

TUỔI XANH

200 trang. In đẹp. Giá 1\$00

EDITION

Lê - Cường — Hanoi

Ở xa gửi C/R 1\$35, Giá tiền trước bằng mandat hoặc tem 1p20

DANH BAI GIO'

lâu lắm. Phải dăm ba năm mới thuần thục được. Lúc ấy thì cửa nhà bà đã tan nát...

- Vậy làm thế nào?
- Tôi cứ đến đây đánh bài được bao nhiêu bà chia cho tôi một nửa.
- Người ta nghi chết.
- Ai biết? bà được kia mà! tôi có được đâu! Nếu bà bằng lòng, ta thi hành ngay từ chiều hôm nay.
- Sợ nhà tôi...
- Tôi quyết ông chẳng rõ. Ta chỉ đánh trong những giờ ông đi làm. Một tuần nhứt gá độ vài ba lần, đủ chán. Còn những ngày khác ta đi chơi chỗ quen nào đấy! Và rồi ra ông nhà có biết cũng không sao. Cái trò đời, thấy vợ ăn nên làm

gia, tiền của phong túc thì ông có biết ông cũng mặc.

Bà phán ngăn ngừa rồi hỏi một cách ranh mãnh:

- Sao ông không tính « công chuyện » với người khác, ông lại tính với tôi.
- Vì tôi biết bà là người « đứng đắn », « kín đáo »
- Ông nói dối.
- Hắn chỉ cười không nói.
- Ông phải cho tôi rõ duyên cớ.
- Vì bà quen bà Tham C. bà này vừa được lãi hơn 3 vạn bạc phẩm.
- Rồi sao?
- Bà lại quen bà chủ H. Bà H. buôn chán (mền, phát tài tới 5 vạn.
- Ông định lấy tiền của họ.
- Cổ nhiên.

— Nhưng bà tham C. là em ruột tôi.

— Em ruột bà!... Tôi biết, song ở đời lộn sang xuống nĩa, đi đâu mà thiệt. Rồi từ đây người ta thấy bà Phán D. đi đâu thường cũng có ông « thần tài » nọ đi theo. Bà Phán giới thiệu hẳn là « cậu nó » làm chủ một cái đồn điền chè ở « Đồng-giao » ưa đánh bài lắm! Với bà tham C. em bà thì bà bảo đấy là em họ xa của chồng bà, chỉ đánh bạc lên lút, không giám cho ông Phán D. biết.

Mà si còn giếm nghi « Cậu nó » — lại có biệt hiệu là « ông em họ xa » ấy — mười lần đánh thì thua đến tám!

— Hồi này chị Phán D. đồ quá, được bạc ngàn

— Bạc vạn ấy chứ! Chỉ bà Tham C. thua nhiều

— Mất đi đâu! Em thua chị được! Lộn sang xuống nĩa! (Còn nữa)

CỦA BẠN ĐỌC

MỘT PHƯƠNG PHÁP Chữa chứng cá

Hôm nay tôi tặng các bạn một cách giữ gìn da mặt, chữa trứng cá cùng các chấm đen (nếu nặn các chấm đen đó bạn cũng thấy ra một cái nhân nhỏ như khi nặn trứng cá) nó làm da mặt đẹp đi rất nhiều, hay nói cho đúng nó làm cho gương mặt bạn xấu hẳn đi.

Cách này tôi đã thí nghiệm, rồi, và trong vòng gần một tháng tôi đã thấy có kết quả, rất mỹ mãn. Vậy bạn nào đương thắc mắc vì da sần sùi những trứng cá, các chấm đen thì hãy theo cách này trong ít lâu xem sao.

Mỗi buổi sáng bớt ra mấy phút tập thể thao (theo như báo Đền Bà chỉ trong các số trước). Trong khi vận động khí huyết lưu thông được đều hòa và không khí trong lành buổi sáng lọc máu bớt được các chất bẩn độc.

Giữ gìn da mặt để cho mặt phải bệch táo bón. Vậy mỗi buổi sáng chưa ăn gì và trước khi đi ngủ uống cốc nước lọc. Nước có thể vắt thêm múi chanh vào uống càng tốt vì nước chanh quả có tính cách trừ độc trong máu. Không có chanh, dùng cam ép lấy nước uống cũng tốt.

Không nên ăn no quá, nhất là ớt, tiêu, tỏi, thịt, cá, tôm, cua... Nếu ăn rau, đậu khoai, cà rốt luộc, canh rau, canh cà chua...

Mỗi ngày rửa mặt hai lần bằng xà phòng tốt. Rửa cần thận nhưng đừng kỳ sát mạnh quá làm rát da mặt. Cách vài ngày dùng bầu chải (thứ bàn chải riêng để rửa mặt) sát lên các mụn đó một lần cùng những chỗ da nào nhờn. Sát xong lấy khăn mặt bông đắp nước nóng đắp lên mặt; khăn nguội lại dùng vào nước nóng đắp lên như thế độ ba, bốn phút xong nhẹ tay nặn mụn để lấy nhân ở trong ra cho hết rồi lấy bông thấm cho hết chất nước vàng ở trong tiết ra. Rửa mặt lại bằng nước ấm lau lại cho sạch.

Đây là một công việc mất thì giờ xong nó giúp ích cho vẻ mặt của bạn biết là bao. Bạn hãy kiên tâm làm theo cho chuyên trong ít lâu bạn sẽ vui mừng thấy da sạch mụn, trở nên mịn màng sáng sủa.

P. T. T

PHÒNG TÍCH

CON
CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chán tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liệu thấy dễ chịu ngay.

Liều một bạn uống 0\$25.

Liều hai bạn uống 0\$45

VU DINH TAN

Ấn từ Kim t.ền năm 1920
178 bis lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi
An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi
Đại lý phát hành khắp Đông-dương, Nam-Tân 100 phố Bonnal
Haiphong. Có kinh 100 đại lý
khắp Hanoi và khắp các tỉnh
Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-môn và
Lào có treo cái biển tròn.

Ớt ngự

Tôi xin hiến các bạn một thứ ớt rất thích dụng của các Bắc-Đại, mà chúng ta một khi đã ăn qua không khéo cũng bị nghiện mất

Các bạn mua dưa (thơm) đủ, dưa chuột (cor com lre) carotte, bí (bí đao) hành (kiểu cũng được) thái ra cho nhỏ như sợi chỉ, phơi riêng từng món cho thật khô.

Các bạn ra chợ mua ớt tươi, chín đỏ, chọn từ thật thẳng cho dễ l. m. Bể cuống đi (nhưng phải cẩn thận giữ lại để sau lấp vào), nạo cho sạch ruột lấy hết hột ra. (Cái nạo giống như cái ngoáy tai),

Công việc xong rồi, các bạn lấy dưa, l. m. đã phơi trên kia

trộn chung lại với nhau, đem đun vào trong ruột quả ớt cho chặt.

Xong đem đây cuống lại (dùng một cái que làm niêm). Các bạn đã có những quả ớt đẹp để.

Sắp ớt vào phễu, dùng que tre gài cho chặt.

Nước mắm thật ngon nấu với đường trắng, để nguội chế vào, bao giờ được đem ra ăn.

Sự thật đây chỉ là một thứ dưa món (choucroute) quý phái, ăn mình trong những quả ớt xinh tươi.

Mùa này đang sẵn ớt, các bạn thử làm một ít để dành đi bè mà dùng.

NHUẬN

N. H. Đ. đoàn Hoàng-Hoa
Công chúa ở Vinh

Cần người

Cần một người đồ tú tài hoặc sức ngang tú tài để dạy học Lương hậu, viết thư cho:

BUI PHƯƠNG

Irrigation

Tuy hoa

CHUYÊN RIÊNG

(Tiếp theo trong 2)

Lấy ông từ trước, còn bà, trước pháp luật hiện giờ bà là vợ chính thất, hẳn không khi nào bà lại chịu kém người vợ cũ rồi.

Những sự lực dục mà bà sợ, sẽ không thể nào tránh khỏi, có phần lại lực dục hơn những gia đình tay ba khác mà ngôi thứ các bà vợ đã định rõ ràng. Bà nên cương quyết nói với ông rằng ông và người kia đã ly dị nhau từ: là hai cuộc đời đã lìa nhau hẳn rồi ông không nên tái hợp nữa khiến bà là người ở giữa phải khó chịu, thiệt thòi. Bà đừng sợ tiếng nhỏ nhen. Trong một lúc hào hứng muốn tỏ mình là cao thượng, bà hành động đại dốt rồi bà sẽ mang ân hận một đời và sự đụng chạm với người vợ cũ của ông sẽ khiến bà thành nhỏ nhen gấp trăm lần cái nhỏ nhen hiện thời không cho người vợ cũ về tái hợp.

Vả bà sử như thế, không phải nhỏ nhen đâu. Bà chỉ là người khôn ngoan biết bên vực cái hạnh phúc của mình mà cũng không làm thiệt đến ai, khổ đến ai vậy.

HỎI. — Tôi ly dị chồng tôi trở ra Bắc, gặp lại người yêu của tôi vẫn tha thiết yêu tôi. Tôi lại cùng chàng kết duyên. Chàng vui lòng tha thứ sự bội ước của tôi và hết lòng yêu đương tôi. Nhưng tính tôi rất

Số Đông Pháp

1\$00 MỘT VÉ

nóng nảy hay sinh sự cãi nhau cùng chồng luôn và mỗi lần cãi nhau thì lại đập ảnh sẽ áo quần và to tiếng. Có phương pháp gì để sửa được tâm tính ấy?

BÍCH LIÊN (Hanoi)

Có hai phương pháp để sửa bất cứ một tính xấu gì: một là tự biết mình xấu (phương pháp này thì bà đã có sẵn rồi) hai là có cái ý muốn sửa tật xấu. Hễ mỗi lần bà to tiếng định làm tan hoang nhà cửa thì bà nên nhớ đến lá thư bà viết cho tôi, và bà bỏ đi chơi nơi khác cho qua cơn nóng giận, hoặc mang áo quần hình

Trường nữ công

(Tiếp theo trang nhất)

cách một công cuộc xã-hội, vậy chỉ có một đoàn thể chủ trương nó mới thích hợp

Chúng tôi dám nói rằng nếu những bậc phụ-nữ tri thức, thượng-lưu ở Hà-thành lập nên một hội nữ-công như hội nữ công ở Huế, ở Nam-dịnh, Thái bình và biết đặt một chương-trình giấy rộng rãi và hoàn bị hơn các hội trên thì trường nữ công ở Hà-nội san này có thể là nơi đào tạo danh tiếng, một hạng hiền nội trợ đặc biệt quý hóa vậy.

Cái tên nữ công nghe có vẻ hẹp hòi lắm. chúng tôi ao ước cho trường nữ công Hà-thành nay mai một phạm vi rất rộng rãi. May vá, thêu thùa, nấu ăn chiếm khoa giấy cốt yếu của nhà trường. Nhưng nhà trường trông nom cả về đức dục của

ảnh đến trước một tấm gương lớn mà vô sé đập phá! Liếc mắt nhìn vào tấm gương một tí, bà sẽ thấy cái mặt cầu kính nhể nhại như nước mắt, cái miệng bù lu bù loa quang quác lên ở một người đàn bà nó lỗ bịch đến thế nào!

Đã lỡ duyên một lần, nay được người chồng yêu quý thực lòng mà bà không biết giữ gìn nung niu cái hạnh phúc ấy trong sự hoà hảo kính trọng người chồng thì không phải là thấy tương tợ cũng dám đoán trước rằng tương lai của bà sẽ không ra gì, có một ngày bà sẽ thấy trở vợ có độc.

THU-LINH

các học trò con gái nữa. Sự ăn mặc, nói năng đều được nhà trường lưu ý đến.

Còn về trí dục, nhà trường sẽ tổ chức những buổi diễn thuyết mời các nhà học thức đến nói về những vấn đề quan thiết tới người đàn bà. Ngoài nữ công, nhà trường giầy cả phép nuôi con, phòng ngừa bệnh tật, giầy trang hoàng, quản trị nhà cửa,

Đó, tạm phác qua cái chương trình một trường nữ công xứng đáng ở Hà thành. Còn sự thực hiện phải trông vào toàn thể những bạn gái nhiệt thành.

Trong khi chờ đợi, nếu rải rác đó đây trong thành phố, có vài trường nữ công nho nhỏ của tư gia như ở Saigon thì cũng là một điều đáng mừng và đỡ phải xấu hổ với chị em Trung, Nam là bạn gái Bắc chênh mảng nữ công, vụng về mọi cách.

T. B. Đ. B.

Certificat của 25 bà đỡ có bằng tốt nghiệp ở hanoi, haiphong ký

Chúng tôi công nhận thư « RUỢU CHỒI HOA KỲ » được đề ra cho các bà khi sinh nở cực kỳ hay, xưa nay chưa từng có thứ dầu thứ thuốc nào sánh kịp, lại công nhận thư PHÂN SƠ RƠM « CON GÀ » khi tắm xong, chầm vừa trắng mặt lên rơm khỏi ngứa lại thơm nhều.

Chúng tôi kính nghiệm là tốt nên ký dưới này để các bà khi ham sản dùng thử mới biết kiến hiệu thực

16 BÀ Ở HANOI

Bà Lê-thị-Tiến, bà Trần-thị-Hòa, bà Nguyễn-thị-Quý, bà Nguyễn-thị-Đoan, bà Nguyễn-thị-Hồi, bà Đinh-thị-Biến, bà Nguyễn-thị-Tinh, bà Đỗ-thị-Tuyết, bà Lê-thị-Tung, bà Nguyễn-thị-Tếp, bà Đào-thị-Lâm, bà Nguyễn-thị-Hồng, bà Phạm-thị-Minh, bà Vũ-thị-Hiền, bà Trần-thị-Nhân, bà Lương-thị-Khang.

9 BÀ Ở HAIPHONG

Bà Joséphine, bà Nguyễn-thị-Phương, bà Lê-thị-Ngân, bà Louise Tân, bà Phạm-thị-Lam, bà Lâm-Huân, bà Nguyễn-thị-Thuyết, bà Vũ-thị-Oai, bà Nguyễn-thị-Tuấn

VỚI 20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dâu)

Tél: 1390

NGÀY CHỦ-NHẬT

Các nữ-học-sinh đều dùng

Cửu long hoàn

để lấy sức-khỏe học bài tuần tới.

1 VIÊN

CỬU-LONG-HOÀN

BẢNG 10 THANG THUỐC BỔ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ
Lêo, Bà: Trung-Kỳ

Établissements

VAN - HÓA

8, Hàng-Ngang. Hanoi

Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tâm tinh xuân ở những người bất lực. Trả cho đàn ông, đàn bà khác nhau

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

■ ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LỰA

Hàng vận chon và các thứ hoa mới lạ rất nền, tươc (đũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-đông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

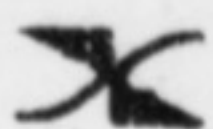
36 32, Négrier — Hà-Đông

(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

Ai tìm được

THUỐC HO LAO

Cách này 100 năm cụ Trình-hải Long một danh y đã làm sỏi với nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đồ học Trình-văn-Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh nhơn sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải ông nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có. Các bệnh ho lao, ho ra máu dầu rằng nhẹ dùng qua cũng lành mạnh. Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

Trình-văn-Hào Directeur Ecole
Villa N° 110 Rue Vassoinge
Tân-dinh Saigon

- Ai dùng bích-toong cốt sắt mà không biết sự nặng của những sắt tròn.
- Ai làm nhà mà không biết sự nặng của tôn (tôle), sắt cạnh khế (cornière) giằng thép, bù-loong, v. v...
- Ai làm đốc-công, làm thợ mà thường bị lúng túng bởi những công việc ở nhà máy, nên mua ngay quyền

KỸ NGHỆ CẨM-NANG

do Kỹ-Nghệ Tùng Thư xuất bản để làm bùa hộ thân

Mỗi quyền giá 0\$40 — Cước phí : 0\$14

Thư và Mandat :

ÔNG NGUYỄN-HỮU-THẮNG

Trường Kỹ-Nghệ — Hanoi

Tháng tư đông đổ

nấu chè.

Ăn tết Đoàn-ngọ trở về
tháng năm

Có lẽ trong 2 tháng
này là dễ mắc bệnh
đau bụng đi rữa hơn
hết. Ta nên dùng :

TÊ-CHÚNG-THỦY ĐẠI-QUANG

là một thứ thuốc chữa bệnh
đau bụng đi rữa rất hay ;
chứng bệnh thiên thời dịch
tả uống thuốc này công-
hiệu lắm Mỗi lọ giá 0\$10.
Có mua xin nhận kỹ nhãn
con Bươm - Bướm chữ
hiệu Đại-Quang, số 23
phố Hàng Ngang, Hanoi
mới là thuốc chính hiệu.

Đã xuất bản

QUYỀN II

Hán Văn Tự' Học

của NGUYỄN-VĂN-BA

Sách bán rất chạy,

cần nhiều đại lý các nơi,

hoa hồng hậu

Xin gửi cho NGUYỄN-VĂN-BA

92, GIÓC-GẠCH — YÊN-PHÚ — HANOI